

maak hun ooren zwaar, en sluit hun oogen, opdat het niet zie, noch hoore, noch versta, noch zich bekeere, en Ik het geneze." Een ontzaglijke uitspraak, die niet slechts voor het *Oude Verbond*, maar blijkens Jezus' eigen woord ook voor de bedeeeling des *Nieuwen* geldt, waar Hij zijn jongeren toeroept: „Tot de scharen spreek Ik door gelijkenissen, opdat zij ziende zien en niet bemerken, opdat zij niet te eeniger tijd zich bekeeren en hun zonden hun vergeven worden." (Mark. 4 : 11, 12).

Slechts dit verschil bestaat tusschen Oud en Nieuw Verbond, dat de brandende, ontzagwekkende tegenstelling zich na de verschijning van den Christus meer in zijn persoon heeft geconcentreerd.

Niet meer de *prediking* van het Woord, maar het *vleesch geworden* Woord is, na de kribbe van Bethlehem, toetssteen des eeuwigen levens geworden.

Hij is daar. Hij is in de wereld. Die wereld moet met Hem rekenen, en of die wereld wille, dan niet wille, aan Hem, aan zijn persoon moet ze openbaar worden. Haar verhouding tot Hem bepaalt en beheerscht haar toekomst.

Hij is, met zijn komen zelf, gezet tot een *val* en *opstanding*.

Hij is, door zijn optreden zelf, de steen, die verplettert op wien hij valt, en vermorzelt al wie tegen hem aanvalt.

Zijn persoon wordt in het hart, door het woord en op de lippen zijner apostelen de wereld ingedragen, zoodat, waar zij zijn, Hij is, van tweeën een: tot een reuke des *levens* of een reuke des *doods*.

Neutraliteit is tegenover Hem ondenkbaar en onmogelijk. Die niet *voor* is, die kiest *tegen*. De oude tegenstelling van *vloek* of *zegen* is in Hem tot haar voleinding gekomen. Hij is in zoo beslissenden zin het oordeel der wereld, dat elke schakeering zelfs voor de majesteit van zijn persoon verdwijnt.

Hieruit volgt, dat den Christus in het hart, door zijn optreden of zijn woord, in eenigen kring of tot eenig hart te brengen, spelen wordt met vuur, zoo dikwijls het zonder ernst en bewustheid geschiedt.

Elke levenskring, en evenzoo elk menschenhart, verzwaart zijn oordeel door, na van den Christus gehoord te hebben, niet voor Hem te kiezen.

Is het hiervan dan af te scheiden, dat wie een ander van den Christus doet hooren, voor hem oorzaak worden moet, 't zij dan van zijn toebrenging tot den Heiland of . . . en hierin ligt het ontzettende, van verzwarend zijns oordeels tegenover den Heere.

Den Christus te bezitten, al is het ook maar in de prediking van zijn Woord, laadt derhalve een ontzettende verantwoordelijkheid zelfs op den eenvoudigste.

Die verantwoordelijkheid is de man van geweten zich bewust; de gewetenlooze niet.

De gewetenlooze neemt de hem toebetrouwde peerlen en werpt ze